

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2024-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, A. Žarnova 11C, Trnava, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/60/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/60/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Nitra **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/60/2016 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Nitra **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Nitra **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **856,75 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 179/2024-21 z 19. marca 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručenu mu elektronickou formou 6. marca 2024, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného

práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/60/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje tiež prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznať mu primerané finančné zadost'učinenie 4 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ sa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky stal veriteľom pohľadávky vo výške 36 863,54 eur s príslušenstvom, ktorej zaplatenie si na okresnom súde uplatnil pôvodný veriteľ (JUDr. Mária Kostolná, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti REDOST s. r. o., pozn.) návrhom na vydanie platobného rozkazu z 31. mája 2016. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania, sťažovateľ uvádza, že okresný súd 14. júla 2016 vydal v prospech žalobcu platobný rozkaz, ktorý bol 22. júla 2016 napadnutý odporom žalovaného. Okresný súd po uskutočnení prvotných procesných úkonov vec prvýkrát prejednal na pojednávaní 15. februára 2018, ktoré bolo odročené na 15. marec 2018. Toto pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na neurčito s cieľom nariadenia znaleckého dokazovania. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd 3. októbra 2018 do konania ustanovil znalca, ktorý však do dnešného dňa znalecký posudok nevypracoval. Hoci okresný súd uložil znalcovi opakovane poriadkovú pokutu, tento postup súdu nevedol k náprave a podľa sťažovateľa by bolo efektívnejšie, aby konajúci súd pristúpil k ustanoveniu nového znalca. Uznesením sp. zn. 31Cb/60/2016 z 28. apríla 2022 okresný súd povolil sťažovateľovi vstup do napadnutého konania. K právnej a faktickej zložitosti veci sťažovateľ uvádza, že predmet konania patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov. Zároveň pripúšťa, že vo veci sa vykonáva znalecké dokazovanie, no podľa neho nemožno tolerovať, aby toto dokazovanie trvalo 5 a pol roka, a tým neúmerne predlžovalo súdne konanie.

II

Argumentácia sťažovateľa

3. Opíšu priebeh napadnutého konania, sťažovateľ považuje postup okresného súdu v napadnutom konaní za nehospodárny, spôsobujúci zbytočné prietahy v konaní. Strany sporu žiadnym spôsobom okresnému súdu nebránili plynule konať a vo veci rozhodnúť, keďže na každú doručenú výzvu reagovali bezodkladne. Súdny spor trvá už viac ako 7 rokov, čo sťažovateľ považuje za neprimerane dlhú dobu, ktorá sama osebe presahuje dĺžku bežného dvojinštančného konania.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. Spr 357/24, o ktoré ho ústavný súd požiadal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde ešte vo fáze predbežného prerokovania, uviedol, že vo veci, ktorá mu napadla 2. júna 2016 a v ktorej sa postupne vystriedali traja zákonní sudcovia, bol uznesením č. k. 31Cb/60/2016-169 z 3. októbra 2018 ustanovený znalec – Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Znalecký ústav napriek urgenciám a uloženým poriadkovým pokutám zatiaľ v celkovej sume 4 800 eur znalecký

posudok doteraz nepodal, jeho dodanie prisľúbil do 30. apríla 2024. K zmene znalca zákonná sudkyňa nepristúpila z dôvodu odbornej náročnosti veci, pretože predmetom posudzovania je „kompletná realizácia okružnej križovatky“ v Bernolákove z hľadiska skutočne vykonaných prác a dodaní tovaru, určenia rozsahu vád diela a nákladov na ich odstránenie. Vzhľadom na zložitosť znaleckého dokazovania je možné vec po právnej a skutkovej stránke hodnotiť ako zložitú. Okresný súd poukázal na to, že znalec nie je v pozícii účastníka konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou, pričom pri výkone svojej činnosti je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Miera a povaha zodpovednosti všeobecného súdu za postup znalca v súdnom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konania priznáva. Ustanovenie iného znalca by bolo z pohľadu efektívnosti konania krok späť, čo by konanie len predĺžilo. Rovnako v takom zložitom znaleckom posudku by ustanovenie iného znalca znamenalo zníženie kvality posudku, a tak aj podkladov k samotnému rozhodnutiu, ktoré by tak bolo menej hodnoverné. Okresný súd robí v rámci možností všetko, čo môže pre efektívne skončenie veci, po predložení znaleckého posudku súd určite bude vo veci konať (doručenie posudku, vyjadrenie strán, pojednávanie), čo nie je nijako ani sťažovateľom spochybnené. Do predloženia znaleckého posudku tak nie je zdôvodnené, čo by mal súd podľa sťažovateľa pre konanie vo veci bez zbytočných prieťahov robiť. S ohľadom na uvedené okresný súd navrhuje ústavnú sťažnosť odmietnuť a primerané finančné zadostučinenie sťažovateľovi nepriznať.

4.1. Okresný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie doplnil svoje vyjadrenie písomným podaním sp. zn. Spr 357/2024 z 23. marca 2024, v ktorom považoval za potrebné zdôrazniť, že systém znaleckého dokazovania je v súdnom konaní často zdĺhavý a komplikovaný, a to z rôznych dôvodov. Okresný súd v rámci znaleckého dokazovania využil všetky zákonné možnosti smerujúce ku skoršiemu vypracovaniu znaleckého posudku znaleckým ústavom a vo veci priebežne koná. V samotnej ústavnej sťažnosti nie je sťažovateľom špecifikované konkrétne porušenie povinnosti súdom, ktorý by spôsobovalo prieťahy v konaní.

III.2. Replika sťažovateľa:

5. Sťažovateľ vo svojej replike z 5. apríla 2024 uviedol, že argumentácia okresného súdu podľa jeho názoru nemôže obstať. K tvrdeniam okresného súdu, že vo vzťahu k ustanovenému znalcovi si splnil svoje povinnosti, keď pravidelne ukladal znalcovi poriadkové pokuty, sťažovateľ dodáva, že tieto tvrdenia sa vymykajú základným pravidlám logiky. Uvedené konštatovanie by v praxi *ad absurdum* znamenalo, že ak by bol ustanovený znalec desať rokov nečinný, tak by sa sudy mohli zbaviť zodpovednosti za prieťahy v konaní jednoduchým vyhlásením, že v priebehu tohto obdobia uložili ustanovenému znalcovi viaceré pokuty, a keďže by ustanovenie ďalšieho znalca mohlo spôsobiť predĺženie dĺžky konania, tak by sudy aj naďalej len čakali na pôvodný znalecký posudok a z času na čas by uložili ustanovenému znalcovi poriadkovú pokutu.

5.1. Neobstojí tiež argument, že zo strany súdu nemohol byť ustanovený iný znalec. Vzhľadom na skutočnosť, že ustanovenému znalcovi boli položené viaceré rôznorodé otázky z oblasti stavebníctva, mohol súd na účel hospodárnejšieho postupu ustanoviť viacerých znalcov vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým otázkam, prípadne mohli byť jednotlivé otázky rovnomerne prerozdelené medzi ustanovených znalcov, ktorí by tak vedeli efektívnejšie vypracovať znalecké posudky, keďže by neboli zaťažení toľkými čiastkovými otázkami. Sťažovateľ zdôraznil, že spôsob vedenia konania

leží na „pleciach“ súdu, ktorý je povinný vykonávať procesné úkony, akým je aj ustanovenie znalca a s ním súvisiace úkony tak, aby bola vec prerokovaná bez zbytočných prietáhov. Keďže uvedená povinnosť súdu nemá zákonný, ale aj ústavnoprávny rozmer, o to väčší dôraz by mal súd klásť na plnenie tejto povinnosti. Sťažovateľ je presvedčený, že okresný súd je nepochybne zodpovedný za prietahy v konaní, keďže táto povinnosť mu explicitne vyplýva aj z ústavy, pričom sa tejto povinnosti nemôže zbaviť tým, že bude poukazovať na nečinnosť znalca.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, lebo na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

7. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v konštatovaní nečinnosti okresného súdu a jeho neefektívnou činnosťou, ktorou dochádza k porušovaniu jeho práva podľa ústavy a dohovoru označených v bode 1 tohto nálezu.

8. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

10. Sťažovateľ sa v napadnutom konaní po pôvodnom žalobcovi domáha zaplatenia 36 863,54 eur s príslušenstvom z titulu nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o dielo za vykonanie diela uzatvorenej so žalovaným. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh má ústavný súd za preukázané, že v súdnom konaní v jeho priebehu došlo na strane žalobcu k zmene subjektu (singulárna sukcesia). Pôvodný žalobca podaním doručeným okresnému súdu 4. apríla 2022 oznámil, že pohľadávku, ktorá je predmetom súdneho sporu, postúpil na základe zmluvy o postúpení pohľadávky na sťažovateľa. Navrhol, aby na miesto pôvodného žalobcu vstúpil sťažovateľ, ktorý so zmenou účastníka vyjadril súhlas. Okresný súd pripustil zmenu na strane žalobcu uznesením sp. zn. 31Cb/60/2016 z 28. apríla 2022 [§ 80 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)].

11. Okrem právnych účinkov singulárnej sukcesie judikovaných ústavným súdom (m. m. I. ÚS 52/01, IV. ÚS 222/03, II. ÚS 373/06, III. ÚS 182/2011, III. ÚS 193/2013, II. ÚS 459/2015) je potrebné zdôrazniť, že vstupom do konania na miesto žalobcu alebo žalovaného nedochádza k pristúpeniu do konania (§ 79 CSP) a ani k intervencii (§ 81 a nasl. CSP), ale dochádza k absolútnemu nahradeniu pôvodného subjektu konania novým subjektom, ktorý vstupuje aj do jeho práv a povinností, čo možno vyvodiť z textácie právnej úpravy, a to „Ak po začatí konania

nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná“, pričom ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu svojho vstupu do konania (§ 80 ods. 1 a 3 CSP), a teda si je vedomý aj existujúcich „výhod a nedostatkov“ prebiehajúceho konania. Okresný súd uznesením sp. zn. 31Cb/60/2016 z 28. apríla 2022 rozhodol o vstupe sťažovateľa do konania na strane pôvodného žalobcu. Ústavný súd túto skutočnosť zohľadnil pri vyhodnocovaní miery zásahu do práv sťažovateľa, aj keď na prípad sťažovateľa treba časovo vzťahovať aj obdobie poznačené nečinnosťou okresného súdu a dopadajúce na predchodcu sťažovateľa pred postúpenia pohľadávky. Na podklade uvedeného ústavný súd uzatvára, že sťažovateľ je oprávnený namietat' postup okresného súdu a porušenie svojich práv od začiatku napadnutého konania.

12. Posudzujúc otázku, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. júna 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

13. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, možno predmet napadnutého konania zaradiť medzi bežnú agendu všeobecných súdov s pomerne početnou judikatúrou a ustálenou súdnou praxou. Zvýšenú mieru faktickej zložitosti veci možno vzhliadnuť v potrebe vykonania znaleckého dokazovania, ktoré sa v predmetnom konaní javí ako náročné, najmä vo vzťahu k otázkam, ktoré majú byť do konania ustanoveným znaleckým ústavom zodpovedané. Faktickú zložitost' veci konštatoval tak okresný súd vo svojom vyjadrení, ako aj sťažovateľ v predloženej ústavnej sťažnosti.

14. V správaní sťažovateľa ako sporovej strany ústavný súd nevzhliadol okolnosť, ktorá by prispela k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

15. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré sa začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu z 31. mája 2016. Priebeh súdneho sporu bol v zásade plynulý do 3. októbra 2018, keď okresný súd uznesením č. k. 31Cb/60/2016-169 ustanovil do konania znalca – Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, a určil mu lehotu na vypracovanie znaleckého posudku 10 mesiacov. Súdny spis bol ustanovenému znalcovi zaslaný 10. októbra 2018, kde sa nachádza dodnes, avšak znalecký posudok dosiaľ nebol vypracovaný. Hoci okresný súd reagoval na nečinnosť znalca a opakovane využil možnosť vynútiť si splnenie procesnej povinnosti uložením poriadkovej pokuty [§ 102 ods. 1 písm. a) CSP], v konkrétnom posudzovanom prípade však tento inštitút k náprave a zabezpečeniu plynulosti konania účinne nevedol (k tomu bližšie bod 4 odôvodnenia tohto nálezu).

15.1. Znalecké dokazovanie ako dôkazný prostriedok prirodzene so sebou vnáša určité predĺženie sporového konania, avšak je potrebné zdôrazniť, že nielen účastníkom konania, ale aj ustanovenému znalcovi v konaní vznikajú procesné povinnosti, ktorých splnenie zabezpečuje riadny priebeh konania, čo sa v tomto prípade nestalo. S ohľadom na zmienenú zložitost' znaleckého dokazovania sa javí aj zmena znalca prakticky nemožná a neúčelná. Ústavný súd

k uvedenému dodáva, že všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca pri vypracovaní znaleckého posudku (III. ÚS 111/01, III. ÚS 56/02). Zjavné prieťahy spôsobené nečinnosťou znalca, ktorá v čase vstupu sťažovateľa do konania predstavovala 3 a pol roka a celkovo trvá viac ako 5 rokov, aj za predpokladu, že znalecký posudok bude predložený do 30. apríla 2024, nie je možné akceptovať.

16. Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní z dôvodu preukázanej opakovanej nečinnosti ustanoveného znalca došlo k predĺženiu súdneho konania, a tým došlo k vzniku zbytočných prieťahov dosahujúcich ústavnoprávnu intenzitu. Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku napadnutého konania v trvaní 8 rokov, ako aj skutočnosť, že vec sa stále nachádza vo fáze znaleckého dokazovania, ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

17. V posudzovanej veci je nevyhnutným predpokladom na nariadenie pojednávania vypracovanie znaleckého posudku, ktorý má byť okresnému súdu predložený do 30. apríla 2024. S prihliadnutím na túto skutočnosť a faktickú zložitnosť dokazovania, nie je podľa názoru ústavného súdu v prejednávanej veci možné očakávať meritórne rozhodnutie v dohľadnej dobe. Ústavný súd preto formuloval príkaz okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

18. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, majúc pritom na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

19. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 eur. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia priznaného sťažovateľovi prihliadal nielen na celkovú dĺžku napadnutého konania vedeného pred okresným súdom (od mája 2016), ale primárne na to, kedy sa sťažovateľ stal sporovou stranou tohto konania (2 roky). Sťažovateľ vstúpil do konania na miesto pôvodného žalobcu a vyjadril s tým súhlas (čomu predchádzalo nadobudnutie pohľadávky, ktorá je predmetom sporu, jej postúpením, pozn.), čo znamená, že mu bol v danom momente stav súdneho sporu vrátane jeho dĺžky známy (k tomu aj I. ÚS 298/2023). Ústavný súd tak považoval za spravodlivé priznať sťažovateľovi 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

20. O náhrade trov konania ústavný súd rozhodol podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde a z titulu trov právneho zastúpenia priznal sťažovateľovi 856,75 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

21. Pri vyčíslení náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Advokátovi patrí náhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2024 (príprava a prevzatie právneho zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) v hodnote 2 x 343,25 eur a režijný paušál 2 x 13,73 eur, t. j. spolu 713,96 eur. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľa platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky), priznaná náhrada tak predstavuje sumu celkom 856,75 eur. Repliku sťažovateľa nepovažoval za podanie relevantné pre jeho rozhodnutie, a preto zaň sťažovateľovi náhradu trov nepriznal. V tejto súvislosti zároveň dáva do pozornosti, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah ods. 1 a 3) právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom nestavia do nárokovateľnej polohy (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021, I. ÚS 675/2023).

22. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu